

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zastoupenou JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. OAM-43/ ZA-ZA05-P10-2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2014, č. j. 28 Az 16/2013 – 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 10. 2013, č. j. OAM-43/ZA-ZA05-P10-2012. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud uvedl, že stěžovatelka ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila za důvod svého odchodu a obavy z návratu ohrožení života kvůli jejímu členství v politické straně Ar-Namys. Dalším důvodem její opakované žádosti bylo přijetí křesťanské víry. Co se týče prvně uvedeného důvodu, krajský soud jednak zdůraznil, že stěžovatelka nepřednesla žádné nové skutečnosti, které by se zásadním způsobem odlišovaly od jejích dřívějších tvrzení, dále akceptoval závěr žalovaného o nevěrohodnosti jejího přednesu. K nově přednesenému důvodu, kterým je přistoupení ke křesťanské víře,

krajský soud uvádí, že zákon o náboženství z roku 2008 potvrzuje v Kyrgyzstánu rovnost všech náboženství a náboženských skupin vyjma těch, které jsou považovány za stoupence náboženského extremismu. Křesťanství se tento zákaz netýká. Krajský soud na základě shromážděných podkladů připustil, že k určitým případům porušování lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti v zemi docházelo, nicméně velvyslanectví USA bylo v pravidelném styku s vládními činiteli, představiteli náboženských skupin a nevládními organizacemi a ve vzájemné spolupráci se tyto problémy snažili řešit. Z informací o zemi původu vyplývá, že přibližně 15 procent obyvatelstva tvoří křesťané, stěžovatelka tedy jistě mohla bez obav víru praktikovat. Krajský soud dále konstatoval, že neznalosti stěžovatelky o základních „kamenech“ křesťanské víry zakládají pochybnosti ohledně věrohodnosti jí poskytovaných informací. Ztotožnil se proto se závěrem žalovaného o tom, že stěžovatelka nesplňuje podmínky udělení azylu. V aplikaci § 13 zákona o azylu ani při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu neshledal soud žádných pochybení. Krajský soud přisvědčil závěru žalovaného i v tom, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelce v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že krajský soud založil své rozhodnutí na faktech, která zjistil žalovaný, stejně jako žalovaný pak přisoudil příliš velkou váhu tomu, že stěžovatelka nevěděla, do jakého kostela dochází. Podle stěžovatelky se měl krajský soud všemi akcepty žaloby hlouběji zabývat. Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že vyznávání křesťanské víry je v zemi jejího původu bezpečné, neboť si je vědoma porušování lidských práv křesťanů. Ačkoli je rovnost náboženství stanovena zákonem, není zajištění jejího dodržování v možnostech státu, neboť v zemi je převaha obyvatelstva vyznávajícího islám. Stěžovatelka poukázala na to, že byla několikrát vyslýchána policejním orgánem bez zákonného důvodu a vysvětlení, což považovala za počátky pronásledování státními orgány. Stěžovatelka konečně uvedla, že v zemi původu nemá ekonomické ani sociální zázemí, nucený návrat by tudíž pro ni znamenal velkou psychickou zátěž. Navrhla zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky

pokračování

přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že problematika volného hodnocení důkazů krajským soudem a utváření závěru o skutkovém stavu již byla podrobně řešena v řadě jeho rozhodnutí, odkázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře rovněž dostatečně zabýval otázkou posuzování věrohodnosti tvrzení žadatele, zmínit lze např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 - 79, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, publ. pod č. 903/2006 Sb. NSS, v němž byla rovněž řešena otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o jeho náboženském vyznání.

K otázce mezí soudního přezkumu správního rozhodnutí, v němž byly posuzovány podmínky pro udělení humanitárního azylu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, publ. pod č. 301/2004 Sb. NSS, či rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS. K možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu na základě volného správního uvážení správního orgánu se pak Nejvyšší správní soud dále vyslovil např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 714 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 4.114 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní

moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. října 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu